

Kamu Emekçisinin Sesi

kamuemecisininsesi@gmail.com

facebook.com/kamuemecisininsesi

Sayı: 2

KESK'i Ayağa Kaldırmak için İleri!

2014 – 2015 yıllarını kapsayan ve kamuda yetkili memur sendikası olan Memur Sen tarafından onlarca “kazanım” içerdiği iddia edilerek imzalanan toplu “sözleşmenin” foyası çok geçmeden ortaya çıkmıştır. Bu sözleşme ile 2014 yılı boyunca tüm memurlara brüt 175 net ise 123 TL zam yapılmış; ancak bu meblağ pinpon topu, kürdan, tenis raketi gibi çok “gerekli” maddeler üzerinden yapılan enflasyon oranlamasının bile çok çok altında kalmıştır. Kamu emekçileri göstermelik enflasyon oranlarının altında ezilmiş, sokaktaki gerçek enflasyon ile ise açlık sınırına bir adım daha yaklaşmıştır.

Yine aynı sözleşme imzalanırken kamuda çalışan 4/C'lilerin kadroya alınacağı vaat edilmiş; ancak bırakın 4/C'lilerin kadroya alınmasını sözleşmeli ve taşeron çalışma biçimi kamudaki birçok iş kolunda hâkim çalışma biçimi haline gelmiştir. Belediyelerden tutun, postanelere, taşımacılıktan tutun, karayollarına kadar daha birçok iş kolunda kadrolu çalışma biçimi gitgide ortadan kalmaktadır. Eğitim ve sağlık alanlarında ise taşeronlaştırma, ücretli ve sözleşmeli gibi esnek çalıştırma biçimleri gitgide artmaktadır. Bir yandan kamuya ait eğitim ve sağlık kurumları işlemez hale getirilirken diğer yandan özel okullara ve özel hastanelere verilen teşviklerle birlikte özelleştirme uygulamaları halka olumlu yansıtılmaya çalışılmaktadır.

Sermaye hükümeti, kamu hizmetlerini tasfiye etmek ve piyasalaştırmak için var gücüyle uğraşmaktadır. Çıkarılan torba yasalarla sadece siyasi hedefler güdülmekte, esas olarak kamu hizmetlerini sermayenin hizmetine sokabilmenin yolları açılmaktadır. Üstelik bu yasalar iş cinayetlerine kurban giden işçilerin kanları üzerinden bin bir manipülasyonla meclisten geçmektedir.

Kamu emekçilerinin iş güvenceleri ile ilgili bu denli büyük tehlikelerin var olduğu bir dönemde hükümet yandaşı Memur Sen, bütün iş kollarında maalesef yetkili sendikadır. Memur Sen adeta hükümetin özelleştirme uygulamalarını meşrulaştırma çalışmalarının öncü gücü olarak hizmet etmektedir. Memur Sen, kamu emekçilerinin sırtına saplanmış bir hançer gibi davranmakta, kamu emekçilerinin gözlerini kapatmak için elinden geleni yapmaktadır. Bunu yaparken bir yandan hükümetin siyasi kadrolaşma faaliyetlerini bizzat yönetmekte, diğer yandan ise Erdoğan'ın “dindar-kindar” nesil yetiştirme hayaline hizmet edecek gerici fikirleri ve talepleri dile getirmektedir.

Kamu emekçileri açısından bunca olumsuz gelişme söz konusu iken bu kötü gidişe dur diyebilecek yegâne güçlerden biri olan KESK ise kendi içinde büyük sorunlarla boğuşmaktadır. İlesiz ittifaklarla kurulan yürütme organları, siyasi grupların dar politik çerçeveleriyle biçimlenen sendikal hareket tarzı, hazırlıksız ve sonuçsuz eylemler KESK'i sınıf temelli bir örgüt olmaktan gitgide uzaklaştırmakta, siyasal gündeme göre hareket eden bir muhalefet örgütüne dönüşmektedir. Hal böyle olunca kamu emekçilerine yönelik an be an ortaya çıkan saldırılara bütünlüklü bir karşı koyuş sergilenememektedir. Bu da bize açıkça göstermektedir ki KESK, sermayenin kamu emekçilerine yönelik saldırılarına karşı koyabilmek için öncelikle kendi içinde yaşadığı yapısal sorunları çözebilmelidir.

KESK, fiili mücadele hattı üzerine kurulmuş, geçmişinde birçok görkemli eyleme imza atmış bir sendikadır. KESK, sınıf hareketine yön verdiği dönemlerde gücünü hiç şüphesiz ki dinamik taban örgütlülüklerinden almaktaydı. O halde dünyayı yeniden keşfetmenin bir âlemi yoktur. Ancak taban örgütlülükleri üzerinde şekillenen, yüzü sınıftan yana olan, militan duruş sergileyen bir sendika bugün sermaye hükümetlerinin saldırıları karşısında durabilir. Dün bu yapıldı. Bugün de özellikle asistanların ve üniversite hastanelerinde sağlık emekçilerinin verdikleri mücadelelerde taban inisiyatiflerine dayanan, militan duruşlar sergilendi. Bize düşen bu mücadele pratiklerini çoğaltmak, yeni yeni mevziler kazanmaktır. KESK'i sınıfsal temellerde yeniden ayağa kaldıracak ve yaşanan tüm yapısal sorunları çözecek yegâne yol bu olacaktır.

Bu Sayı

- KESK'i ayağa kaldırmaya
- Akademik zam
- Sağlıkta şiddete son
- 24 Eylül grevi

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞME HAKKI İÇİN MÜCADELEYE!

ŞİDDETE SON VERMEK İÇİN SAĞLIK EMEKÇİLERİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE

Türkiye artık sağlık çalışanlarına yapılan saldırıları kanıksadı. Her gün yaşanan pek çok ağız dalaşı, küfürleşme, üstüne yürüme, artık şiddetten sayılmıyor bile. Ölümüne kadar giden bu şiddeti önlemede sağlık bakanlığı her hangi bir düzenleme yapmadığı gibi üstüne halkı şiddet uygulamaya yönelik teşvik ediyor, zira artık mızrak çuvala sığmıyor. Biz sağlık çalışanlarına yapılan ve adeta rutinleşen bu saldırılar yazılı ve görsel medyada sıradan bir haber halini aldı. Hatta artık haber değeri bile taşımıyor. 1 Eylül 2014'te İstanbul Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi acilinin basılıp doktor ve hemşirelerinin dövülmesi 10 Ekim 2014'te yine Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin yaşanan şiddetten hizmet veremez hale gelip kapatılması münferit olaylar olarak medyada yer buldu. Oysa bunun altında yatan sebep sağlığın piyasa koşullarına terkedilme sürecidir. Kamuoyunun "Sağlıkta Dönüşüm Projesi" olarak bildiği aslında sağlığın özelleşmesi projesi olan ve paran kadar sağlık hakkı projesi diyebildiğimiz sürecin 2007 yılından beri işletiliyor olmasıdır.

Bilindiği gibi sağlık emekçilerine yönelik şiddet Dr. Ersin Arslan'ın öldürülmesi ile doruk noktasına ulaşmış, sağlık bakanlığı bununla ilgili sözde bir çalışma başlatmış ve bir proje hazırlamıştı. Ersin Arslan'ın öldürülmesinin ardından her hangi bir önlem alınmadığı gibi sağlık emekçileri şiddetle baş başa bırakılmıştı. Dönemin Sağlık Bakanı Recep Akdağ sağlık emekçilerinin yaptığı grevler sonrasında bir proje ile sağlıkçıların karşısına çıktı ve şapkadan tavşan çıkardı. Bunu da basın toplantısı ile duyurdu. Hazırladığı proje; sağlık çalışanlarına sınırlarına hâkim olma eğitimi ve gergin hasta yakını ile nasıl iletişim kurulur eğitimiydi. Ya da örneğin; İstanbul Esenyurt Devlet Hastanesi'ndeki gibi "takedire şayan" bir buluş olan şiddet esnasında acil çıkış (kaçış) koridorları yapması oldu.

Sağlıkta Dönüşüm Çöpe!

Elbette bunlar bakanın sağlık emekçilerine yönelik şiddeti hiç bir şekilde önemsemediğini gösteriyor çünkü sağlık emekçilerine yönelik şiddet sağlığın piyasalaşmasının bir sonucudur. İnsan sağlığının alınıp satılabildiği bir sektör oluşturma çabası ile ellerindeki medya ve iletişim araçlarını halkı kandırmak için kullandılar. Sağlıkta dönüşüm, sağlıkta reform yalanlarıyla en temel insan hakkı olan yaşama ve sağlık hakkı gasp edildi. Bakan ve başbakanın birinci ağızdan hastaları ve yakınlarını sağlıkçılara yönelik kışkırtan söylemi şiddeti daha da arttırmıştır. Personel sayısını azaltıp, hizmet verilmeye çalışması bunun üstüne hastane kasasına kar getirecek yeni bölümler açıp hasta yığılmalarına sebep olmuş bu durum tedavi için bekleme sürelerini uzatarak hasta ve yakınlarında tahammülü azaltmıştır. Devletin sağlık hizmetlerine bütçe ayırmaması kendi yağında kavrulsun mantığı sağlık hizmetinde aksamlara neden olmuştur. Şimdilerde bazı medikal malzemeler alınamadığı için ameliyatlara yapılamaması bunun bir parçasıdır. Sağlık emekçilerine uygulanan bu şiddet, sağlıkta dönüşüm programının patladığı yerlerden birisidir aslında.

Biz sağlık emekçileri şiddete karşı hep beraber mücadele etmeliyiz. Eylem alanlarını boş bırakmamalıyız. Bana bir şey olmaz, bana dokunmayan yılan bin yaşasın mantığından çıkmak zorundayız. Yarın aynı şiddete maruz kalmamak için sağlıkta dönüşüm denilen sağlığın ticarileşmesi projesine her durumda karşı çıkmak zorundayız. Kamu hastanelerinin özelleşmesine izin vermemeliyiz. İşkolundaki tek mücadeleci sendika olan SES'te örgütlenip hep beraber mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

ZAM HAKKIMIZ İŞ GÜVENCEMİZE DO-KUN- DURT- MA-YIZ!

“Akademisyenlere müjde”
“1000TL akademik zam”

“Yüksek öğretimin yeniden yapılandırılmasında devrim niteliğinde düzenleme” yeni hükümet ve borazanları hepimizi uyarıyor!!!

2002 yılından bu yana kamu emekçilerinin büyük çoğunluğu gibi akademik camia da ekonomik açıdan yıldan yıla güçsüz hale getirildi bu hepimizin bildiği ve bizzat yaşadığı bir gerçek. 2002 yılından (aslında 1999 YÖK raporundan) bu yana hükümetin ve hükümet ile sermayenin maşası haline gelmiş olan YÖK’ün tüm enerjisini akademisyenlerin iş güvencesi başta olmak üzere her türlü özlük hakkını tırpanlamak için var gücüyle çalıştığı ve bu işi türlü yönetmeliklerle düzenlemeye çalıştığı da bir diğer gerçektir.

Şimdi sıra bu iki gerçeği bir torbaya koyup yasal düzenleme yapma zamanı. Karşımıza nasıl bir şey çıkacağını Soma madencilerinin “sorunlarını çözmek” için hazırlanan torba yasadan biliyoruz.

Bu kanun teklifinin hemen ardından mı gelir beklenir mi bilmiyoruz ancak iş güvencesini ortadan tamamen kaldıracak veya idarenin keyfiyetine bırakacak bir düzenleme geleceği kesin. Ulufe gibi dağıtılacak bu zam ile performans ölçme hakkında iş akdini feshetmeye akademisyenlerin her türlü hakkını satın almaya çalışacakları da kesin.

Herkese Ücret Artışı - İş Güvencemiz ve Özlük Haklarımızdan Vazgeçmeyiz

Ekonomik Olarak Sermayeye Siyasi Olarak Hükümete Bağlı Üniversitelere HAYIR!

Akademisyenlerin sermaye ile içli dışlı olmasının ne kadar mide bulandırıcı sonuçlar ortaya koyduğunu Soma faciasından sonra İTÜ Maden Fakültesi sayesinde hepimiz gördük. Hükümete yaranma çabalarının Gezi’de yaşanan halk ayaklanması sonrası açılan sayısız soruşturma ile (başta Marmara ve Çanakkale Üniversiteleri olmak üzere) ne kadar alçakça boyutlarda seyredebileceğini de gördük. Akademisyenlerin sınıfsal hareket reflekslerinin zayıf olduğunu hem üniversitelerde yerleştirilen taşeron sistemine karşı (ölümlere sebep olduğunda dahi) sessizce karşılanmasından hem de pek çok sınıfsal saldırının akademisyenlerden oluşturulan Üniversiteler Arası Kurul aracılığıyla gerçekleştirilmesinden anlıyoruz.

Tüm bu koşullar göz önüne alındığında yapılması gereken çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Zaten hakkımız olan zammı en güçlü şekilde talep edeceğiz, ancak bunun karşılığında, ne performans değerlendirmesini ne de güvencesiz çalışmayı tartışma konusu dahi yapmayız. Tüm üniversiteleri birer şirkete çevirmelerine ve sermayeye sömürebileceği yeni alanlar açmalarına müsaade etmeyeceğiz. Buna izin vermeyeceğimizi 50/d’li asistanların mücadelesinden, İstanbul ve Ege’de Soma için yapılan işgallerden, başta ODTÜ olmak üzere grevlerden biliyorlar, unuttularsa tekrar öğreteceğiz.

24 Eylül Grevine Dair: Bu Nasıl Bir "Grev"?

Eğitim Sen, geride bıraktığımız Eylül ayında, eğitim alanında mevcut bir dizi sorunu işaret ederek, Türk Eğitim Sen ile beraber bir grev örgütledi. 24 Eylül tarihinde gerçekleştirilen grev, Eğitim Sen'in son yıllardaki grev pratiklerinin bir devamı oldu. Bu yüzden, yani "haber değeri taşımaması" yüzünden, bir değerlendirmeyi hak ediyor.

24 Eylül tarihinde greve çıkılacağı, pek çok Eğitim Sen üyesi tarafından, şubelerinin attığı bir e-posta vasıtası ile öğrenildi. Ancak, bu durum sadece bir iletişim sorunu değil kuşkusuz. Bu durum, sendika genel merkezinin, sınıf mücadelesinin sendikal ayağına yaklaşımı ile ilgili. Bunu biraz açalım.

AKP hükümetleri, zaman zaman kendilerine karşı olan sermaye kesimlerinin desteğini de alarak, eğitim sistemini kendi programları doğrultusunda şekillendiriyorlar. Bunu yaparken bir yandan eğitimi daha gayri ilmi, daha gayri laik, daha şoven bir niteliğe büründürüyor, bir yandan da eğitim emekçilerini daha kötü koşullarda çalıştırmaya, her türlü mücadelelerini engellemeye yöneliyorlar. AKP'nin elinde bu hedefe yönelik çok kapsamlı bir program var. Amaçladığı, bu sistemden çıkan bireylerin sermayeye daha fazla artı değer üretecek, gerektiğinde kendini "evlad-ı fatihan" zannederek cepheaden cepheye koşacak, toplumsal yaşamın toplumun ihtiyaçları doğrultusunda değil de dinin emirleri doğrultusunda şekillendirilmesine ses çıkarmayacak insanlar olması. Yeniden Osmanlı olmak isteyenlerin, reayaya ihtiyaç duyduğu açık.

Eğitim Sen, AKP hükümetinin bu planlarını uygulamak istediği alanda yer alan, ondan daha eski bir örgüt ve daha önemlisi, direngen bir sınıf örgütü. Bu anlamda, özelde eğitim emekçilerinin, genelde ise işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda eğitim alanında mücadeleci bir programa sahip olması beklenir. Ancak bu sendikanın en azından merkez yönetimleri, uzun bir süredir sınıf mücadelesinin temel mantığından çok uzaktalar. Eğitim Sen'e dışarıdan bakanlar, bir sınıf sendikası değil, bir dizi politik örgütün söylemini propaganda etmekten çok da öteye gitmeyen bir siyasi yapı görüyorlar.

Hal böyle olunca, grev gibi bir sınıf mücadelesi aracı da doğru şekilde kullanılmıyor. Sendikanın rutin, söylemini muhalefetle sınırlandıran gündeminin bir parçası oluyor grev. Bu yüzden, sendikanın genel merkezi, yukarıdan bir kararla grev kararını alıveriyor. Hâlbuki şubelerin yürütme kurulları ile MYK grevden kısa zaman önce bir toplantı yapmış bulunuyorlar, orada dahi konuşulmuyor grev. Sendikaya egemen olan anlayış, uzay gemisinin koltuğuna oturmuş bir taksi şoförü gibi. Gemi uzaya gitmek için yapılmış, ancak şoförün ehliyeti B sınıfı.

Peki, ne yapılmalıydı? Sendikanın tabanını oluşturan üyelerin eğilimi belirli bir zamana yayılan bir ön çalışma ile gözlenmeli, tabanda (ve üye olmayanlar arasında dahi) bir ön çalışma yapılmalı, belki de bir kampanya örülmeli idi. Bu süreçte kararsız kalan unsurlar ikna edilmeli, ayrıca her yerelin öncelikleri, kampanyanın da öncelikleri haline getirilip işyerlerinde bu sorunlar üzerinden ciddi çalışma yapılmalıydı. Bu çalışmalar hem grevin altını doldurur, hem de sendikanın örgütlenmesine katkıda bulunurdu. Bu ikincisini, iki anlamda da düşünmek gerek. Hem üyelerimizin ve temsilcilerimizin motivasyonunun ve sendikaya güveninin artması, hem de potansiyel üyelerin sendikayı bir mücadele ve kazanım odağı olarak bellemesi. Üstelik bu grev süreci iyi bir şekilde tarif edilmeli idi. Grevde kazanım elde edemezsek ne olacak? Nasıl bir mücadele planımız var? Bu sorulara tatmin edici yanıtlar verilmeliydi.

Şunu herkes anlamalı ki, bu tür göstermelik eylemler, ne burjuvaziyi ne de onun temsilcisi AKP hükümetini korkutuyor. Aksine, grev kararı alıp da işyerlerinde eğitim ve öğretim faaliyetlerini sekteye uğratmadıkça, grev kelimesinin altı boşalıyor. Ayrıca çevremizdeki eğitim emekçileri, sendikaya daha az güven duyar hale geliyorlar. Bu yüzden, bu tür eylemlere grev adını koymamalı, grev yapacaksa da, tabanda yürütülen çalışmalara dayanan grev gibi grevler yapmalı, sadece grevi gerçekleştirmeye değil, kazanım elde etmeye ve mücadeleyi yükseltmeye odaklanmalıyız.

Sınıf mücadelesi için tüm imkanlarını seferber eden bir sendikal anlayışın oluşturulması için, sınıf için sendika!